

духу Еухар. Конгреса. На туць ціль наїш окончую кланяне пресв. Еухаристії през цали рок.

6. Мешац май наїш слави як мешац мацери Еухаристийного Спасителя.

7. Подчас самого конгресу наїш у підвидиних парохійох, отрима евхаристийна пре-слава голем през три дні. На проповідох наїш гутори о тих темах: а) Еухаристия наїш вікши дар Божи, б) Еухаристия школа вири и в) Еухаристия вяз любови.

8. Остатій дзень конгреса, котри пада на недзелью 29. мая наїш торжествено преслави. Напроповиди наїш потолкув тото посланіе.

Цала тата медзинародна акція у звязі зос самим XXIV. Еухаристийним Конгресом наїш будзе у целей нашій епархії єден триомф Христа Спасителя у Пресв. Еухаристії.

Усилиме ше, да ше и ми обновиме у по-жертовній любови ти Христу и вона будзе нам помагаць, да можеме з успіхом робіц за „мир Христов у кральовству Христовим“ и за то, же би було „єдно стадо и єден пасцір“.

О тих преславох наїш своечасно яви Ординарияту.

„И наїш буду ласки Велького Бога и Спасителя Нашого Ісуса Христа зос шицкими вами, браца священці и мили у Христу вирни“.

Крижевци, на дзень отдання праздника Стрітення Господнього 1938.

† Діонізій, владика.

Привітальна бешеда

цо ю вірек преосв. нашему Владикои петровски биров Олеар М. при пригоду Владики до Петровцах.

Мили наїш госцу преосвящені Владико! Як председник тей општини и представник валалу, я Вас на його пратгу дочекуєм, поздравлям и витам. Радосць є велька, хтора тым часом польній шерца наїш, бо не радує ше лем шерцо наїш, хторе у своїй радосці дава крахи и весели винатрунок очом и ліцом наїшим; але ше радує и душа наїш, бо Ти приходзіш як архіпастир да нам повес слово, хторе ма да будзе лік, не лем шерцо але и душа нашей, хторе нас охрабри да витримаме на тей драшки хтору наїш указує

наша Греко-католицка вира, хтору наїш указує наша свята маті церква.

Руско-Українски народ хтори ше у тих крайох и у твоім стаду находзі, люби вири свою, люби священство своё, душ пастирох своїх. Руско-Українски народ зна, же гоч лем як єден конарчок, хтори одорвани пред 200 роками од вельког стабла, од мацери України своїй, а хтори конарчок принесол витор споза Карпатох до тих крайох, до ровней Бачки, а познейше и до валовитого Сріму и Славонії, остал Русин Русином, а остал лем прето же остал Греко-католиком. Вира його була подобна єдному малому чамцу у хторим ше збивал у тих крайох Руско-українски народ и гоч у вельким морю, медзи цудзима народа-ми' обичаями и вирами, плівал tot чамець през два століття, а и далей пліваць будзе бо ма добрих вождох, бо є у добрих рукох, у рукох нашого священства, хторе дзелю зос наши-ма дідами и прадідами а и нешка дзелі добре и зло теди кед грожели вельки габи того моря кед буря сцела превращиць tot мали чамець, да вирве Русинові святыню його, знало нашо священство да виведзе його до луки спаса, знало священство же кед Русин снаши и очува вири свою, же зос вири свою Греко-католицку очува не лем Рускосць свою але очува и спаши душу свою.

И зато не чудо кед видзиме то и нешка же дзегод ше появя и населя гоч лем пар фамилий Руско-українскаго народу без попатрунку медзи яки народ або вири, перша им брига як цв то була и брига оцом, дідом и прадідом нашим, да ше остараю за гоч и скромне месточко, на хторе положа фунда-мент, на хторим фундаменту буду чуваць святыню свою, церкву свою, хтора зберала віше до громадки оцох и дідох наших,

И зато преосвящени Владико даремні су шицки бурі и шицки габи хтори навалюю на tot гоч и мали чамець, хтори навалюю на нашу Греко-католицку вири, бо наша вира глубоко засадзена у шерцох наших. Руско-українска маць засадзув вири наїш, дзецьку свійому почам од коліски па док недобив кридла своє. И зато преосвящени Владико ми спремни да по прикладу велького свяще-

чи були под власцу Хозарох, а вец подпадли по Київску руску державу та ше почали волац, же су и вони „руські людзе“ то значи руски поданицы, подложни руским князом. Колоністи Вятичох и ище єдного племена Словинох, що жило найсвернійше од шицких Славяніох над Ільменским озером, ширели по вельких просторах медзи рику Оку и горні Волту, дзе уж жили рижни цудзима племена финского и чудского роду. Тоти славянски колоністи змишали ше з тима цудзима племінами' даєдни тоти племена цалком препадли як Мер и Вес, а даєдни остали до нешка як Черемиси, Мордва, Зиряне. Тоти фински племена стали на барз нізким сте-пену култури и славянски Вятичи фрінко фрішко над німа завладали. З временем од тей мішанини славянских Вятичох и тих финско-чудских племенах розвил ше московски народом.

Тот нови славянски народ, котрого наш народ віше волал Москале од варошу Москва волал сам себе „руські людзе“ то значи поданицы руских князів зос Києва, котри над Москалями владали у 11. и 12. столітію. И гоч ше познейше московски князи одтаргли од київской рускій держави, ипак затримали за себе славні руске мене та баж пре, того мене московски князи познейше, кед Київ наш ослабнул заграбали под свою власць стари руски жеми и од 18. століття почали ше волац Великоруси, а нас Малоруси, ягод да медзи нами и ціма нет велькій розлики. Робели то Москале прето, да оправдаю свою власць над нашим народом. Але проци московского владаня наш народ ше віше борел, не сцел, да ше го трима за исто зос історія моска-лями.

ЧИТАНІЕ З РУСКЕЙ ИСТОРИЇ.

Сушедзи старей рускей держави.

Стара наша Київска держава мала за сущедох на западу Влахах лебо Румуніох, котри теди не мали ніякого значеня ані моци, на югу за Карпатами сушедовал наш народ з Мадярами, котри пришли зос Азії и коло 896 року населяли ше у днішній Мадярській. У 12. и 13. столітію міниали ше велько Мадяре до спорох медзи рускима князями у Галичини о чим будземе писац познейше. На сиверозападу жил наїш народ (у Галичини и на Волиню) у сущедстві зос польскими племенами, котри народ волал Ляхи и так до нешка вола Полякох. Польска держава постала у тих часох кеди и руска. И покресцели ше Полячи исто-часно зос Русинами, лем вони прияли Христову вири у латинским обряду и так були баржей звязані зос западну просвищенну Европу, як ми.

На сиверу у сущедстві руского народу жили славянски племена, котри припадали за Владимира Велького до рускей Київской держави, але од котрих з временем постали два, окреми славянски народи „Білоруси и Москале“.

За рику Припят и коло горицького Дніпра бивали славянски племена Дреговичи и Радимичи предки нешкайших Білорусох. Вони були близки и велько слични руским племеном.

На сиверовостоку у вельких лесах над рику Оку жило племя Вятичи, предки нешкайшого московского народу. Єдно време Вяти-

номученика Йозафата даме и живот наш з нашу святу Греко-католицку вири.

Ми оставаме и далей вири тей вири у хторей жили и умерели оцове и дідове нашо. Ми оставаме на тей драшки по хторей ноне-ли крест живота свого Оцове и дідове нашо.

Преосвящени Владико ми це примаме и отвераме ци не лем доми наїшо, але ци отвераме и шерца и души нашо, Твой слова наїш буду лік наїш нам даю дзеку за дальшу роботу нашу, да у тих дніох у дніох велького посту обрачиме думи свойо, на того хтори за нас не лем крест дношел, але за нас и пре нас бул и розопяти и крев свою прелял.

Пан биров звершел свою прекрасну бешеду зос словами писій:

„Слава Богу ище в нас, огень вири не погас. Сила вири спасет нас“

Вітай у нас и благословен гряди во имя господне Владико.

Ужгород.

Пришла до нас жалостна вист, же ше учени и побожни слуга Божи др. Василь Гаджека, препозит и архипресвитер капітули Мукачевской, преселя до вичносци дня 15 марта того року. Покойного добре познаю нешо панотцове, котри як богослове кончели свойо богословии науки у Ужгороду. Покойник віше любел нашу епархию и радо слухал як ше вона розвива. Велько писал о исторії мукачевской епархії. Його роботи виходзели не лем на Подкарпатской Руси, але и у Галичини.

Покойнік бул віше добри патріот. Любел свой руско-українски народ и пред шицкими явію ше признавал народним чоловеком.

Вичная му память!

МОВО РІДНА, СЛОВО РІДНЕ,
ХТО ВАС ЗАБУВАЕ,
ТОЙ У ГРУДЯХ НЕ СЕРДЕНЬКО
АЛЕ КАМІНЬ МАЄ!

Москальом ше попачела богата руска жем — под цеплим южним слуйком, бо їх на сиверу худобна и жимна та зато ше за що однімали.

На востоку сушедами Русинох були з початку Хозаре, але кед їх держава препадла пришли зос Азії други дзвіни племена як Пениги, Торки, Половци. З ітма ше нашо предки мушели кирваво борці и помало одступац зос южних крайох над Чарним Морем, на сивер дзе було велько лесох та ше було дзе пред неприятельои скривац.

(Далей будзе.)

В. Юрченко.

ЗОС СОЛОВЕЦЬКОГО ПЕКЛА НА ШЛІБОДУ.

II.

Юрченко ши бої саїц до іноземного оби-ща. Пригада себе страданэ пайтана Василенка, котри у своїм сцеканю прето настрадал, як зашол.

• Василенко ишол барз забунети: лебо ніч ше озивал, лебо ше пар зос інструктором, лебо нараз поставал любезни. И раз кед уж прешли дас 10 км. драги, конвой шеднул, зос чижмох воду вилівал, Василенко по-пукнул інструктора зос махорку. Кед тот винял ширку, же зашал, Василенко зграбал його револвер и скричал:

— Легай! Приклбкай! и ані да ше не рушице!

Конвой заместа пришеднул, а інструктор ше руцел на Василенка, але іншешліво. У єдній секунди лежал інструктор у своїй креви преістрівлени, а вец Василенко прискочел та конвою.

О женідбі.

Цо женідба?

Женідба отже звяз мужка и жени. Понеже чловек ма душу и тіло, то женідба найперше звяз двох душох. Тота ше звяз двох душох указує у медзисобнай любови, подпори, цененю, медзисобним помаганю и ношенню чешкосцю у виполниванию супружки: служносцю и спильним наслідованию Христа Господа у Його звязи зос Св. Церкву. Але женідба: тиж звяз двох тілох.

Понеже женідба и звяз двох тілох, вец тата друга звяз мушки буц подложна души, бо душа ма пановац над тілом. Прето у женідби тілесна звяз не така як у животиньох. Вона одуховлена и ма да служи найвишому намиреню, котре Бог дал чловекови: а тото намирене то часц Божа и спашене душох.

И животині жию ведно — але то не женідба, понеже вони не маю души, и прето у їх нест звязи медзи двома душами. Животині шицко робя по природним закону (нагону), котрисам Створитель положел до іх тіла. У женідбі тілесну звяз ма провадзиц душа, а не сама тілесна похота як у животиньох. Прето ище рас повторюем: у женідбі и тілесна звяз одуховлена, бо вона мушки души служиц и ю муша на першым месце водзиц душевии интересы: медзисобна любов, родзене новых Божих дзецеох, котри поволани до неба и змирене тілесних похотох.

Понеже женідба духовна и тілесна звяз медзи мужком и женом у єдним животу то тельо значи як: Два шерца, а една два любов; души, а една драга до неба; два огня, а еден пламень, котри прошивицу и грее цалу фамилию; една яхосц и една радосц; една стреха и еден стол, една брига за кождодневни хлеб, една нідзеля, еден праздник. Така права християнска женідба, яку установел сам Бог, и котри вои жада.

Кед дацо витаргнеш зос тей животнай єдносци чи духовней чи тілеснай, витаргуеш теди тово и зос самой фамелії, розбиваиш и слабиш саму фамелію. Ведно зос тим дораз розбиваиш мир и щесце, котре виходзи з того фамильярного животу и котре ше преліва на цалу фамилию и на шицок край. Управо у тей фамильярной єдносци духовней и тілеснай, котру Бог поблагословел, находзи ше тово жридло тайновите, з котрого виходза шицки фамильярны чесноты: любов, пожертвованосц, церпежліве медзисобне зношенню, старане за шицки фамильярны потробы итд. Хто розтаргнеш тово животну супружку єдносц — духовну и тілесну — тот заблацуеш и висунеш жридло тих чеснотох гу таких фамильярох, любов висиха, пожертвованосц пада, церпежлівосц слабне, препада брига за фамильярны

— Не знам цо ши за чловек. У таким положаю бим мушел и тебе забиц, але... дарубим ци живот. Розум то и не прав ми прикросяи. Пошедз ту до вечара, док я дакус не одидзем.

Вжал пушку од нього и набої, преблекш, з револьвером доруки и несталого о пар минуты у гущави:

Конвой ше клял же послуха, але пришагу не дотримал. Чо тот лем зашол до гущави, конвой одбегнул на пункт и розповед шицко. Начальство ше пенёло од гніву. Врации ше го мушки.

И послали 30 чекистох и шайсц школованих псох за нім. Наказ бул: Василенка привесць живого лябо мертвого.

Пейц дні гажели блато коло пресилного пункту, а Василенко на іх трираз нашол, але им вімкнул. И єдного чекиста ранел, гоч вец торбу и пушку мушел одруциц, да може сцепкац. Тот глас ше розширел по цалым краю, та чекисти гризли пальцы од гніву.

Василенко ше барз добре знаходзел у тих пралесох. Удало ше му уж трэци дзень прейсці граніцу присильного пункту и тримаючи ше железнай драги штвартого дня шедал пребраны и масковани як стари згорбені дідо на трэцей штациі до гайзибану. И так би вон дуптовал аж до дому на Поділі до свойого валаду Хмільника, але видно, іншак ше мало стац. На штациі ст. Котлес, дзе стой будна патрола, зишол пиц води. И баш теди уходзел до штациі гайзибан — вочи. Вон попатрел так без ціля. Нараз як да доњо гресло, бо збачел познатых пайташох, цо сцекали. Пола-

потреби, вец у опасносци сама вичносц членох та-кай фамелій. О тим нам шведочи жалосне искуство наших дньох по цалым швеце.

Понеже по волі Божей любов темель женідби вона ма вязаи, мужа и жену у доживотнай єдносци. Кед ту гуториме о „любові“, то под тим меном разумиме не тілесну любов, цо виходзи з тілеснай похоти, але тамту висшу любов, котра виходзи з любові Божей, и котра подобна Божей любові. Дзе у женідбі нет тей виснай любові, там ше отримує супружеска єдносц лем так длуго, як длуго тирва тэта тілесна любов, котра виходзи з похоти. Може ше догодиц, же таку женідбу подтрумую даяки господарски интересы, але така женідба не отвітує Божей волі; вона понікує чловека.

Боже преклятство над тима цо оскверньюо женідбу.

Читателе! Не чудайце ше, кед читаце горні слова. Бог — правда, „долготереливи и многомилостиви“, але и праведни. Кед ше наполні чаша Божей церпежлівосци, Вон оністро каре, кед не на тим, а то близовно па другім швеце. У Св. Писму читаме за гришиніка: „Прекляте най будзе Його содійствование на жемі... най ідзе до пекла Його грих. Най забудзе на ньго помилование; Його сладкосц най буду черви; най не остане по нім памятка, але най ше розбие як неплодне древо“. (Йов. 24, 15-22).

Кед погубени вавилонски цар Валтазар разказац, да ше припену зос єрусалимскаго храму святы посуды, котри Його оцец Навукаднезар покраднул зос храму, теди ше указала на муре тайнівіта рука и написала три слова: „Мене, текел, фарес“. Цар Валтазар збляднул, а пророк Данил му ростолковал, же тата рука знаменує кару Божу за Його богохулну роботу. Тей истей ноци бул Вавилон розваліні, а цар забити.

Християнска женідба, котра діло Боже, вона вельо веций вредзи якіо вредзели посуды зос єрусалимскаго храму. А кельо ест нешка людзох, котри обещесцю женідбу? То робя не лем тоти оженети людзе, когти зос нечистоту и прелюбодійством гажа Божу святыню и цагаю ю до блата, але

„РАСТИТЕ И МНОЖИТЕСЯ!“

Божа заповед. — Божи розказ.

Господь створел чловека на свой образ и на свой подобіе. Чловек подобни Господу Богу не лем по тим, же ма разум и шлебодну волю, але Бог сцел, да Му чловек будзе подобни и у Його роботох. Вон так роби, же Вон ствара и влада. Єдну часц од тей своеі створительской моци и владарскай власци придал Господь Бог и чловекови, да Му чловек будзе и у тим подобни.

(Далей будзе)

пали их и звязаних их везли назад. Медзи ішма збачел звязаного и свойого брата Костя.

Зойчел, а з руки випущел гарничок, неосетел ше. Чекист ше у истей минути пущел гу ньому.

— „Дедушка, минуточку, адін вопросик...“

Василенко не чекал. Преруцел ше єдним скоком прейг на складаного древа и просто до леса. Загвіздали чекистки кульки, але вон длугоноги за пар минути скапал. Ту му ше пошесцело.

Шеднүц на гайзибан ше бал, та ше пущел як и я попри железнай драги. Длugo так путовал, бо дошол аж до 300-го кілометра. И чи од гладу, чи зос цікавосци зашол до єдного обисца. Випитал од жени еден овшани хлебик и уж уходзел до леса, а за нім ше розкричал кацап — женій муж:

— „Папаша, а папаша! Вярніс, чай малячка пахлебаш-та. Ведь сдалка, набос-та, умарилса!“

Напіц ше млека, кед чловек вола — ствар не зла. Василенко ше врацел и ані не думал, цо го там чека.

— „Садіс, батя“ и попатруе на Васілійка — „за стол, за стол. Пакудаль малачка напійомса, чай, давайка, разгляжу тябя-та. Небос, бародушка розкошная“ — и старгнул Василенкові приліпну браду.

— „А вот каков ты батя“ — злорадо ше нашмеял кацап. „Бяглай! Знамі ваши ухватки. Теперя не уйдьош-та. Фонька, Фончка! Бяги! И патеших известі-та“. И замкнул дзвери.

Василенко упар паньго револьвер: „гет з дзверах!“

Петровци.

Нащывене Преовящ. Владики

Уж од дня кед нам наш паноцец явел, же приходзи та нам наш Преосвяты Владика, могло ше обачиц у цалым валале необычне риختане, якашник необычна радосц, котра ше не появлює каждого дня. Шицки зме опчековали Гевтого, котри нас так люби, котри ше за нас тельо модлі.

Красни дні допунцели нам да ше прирхтаме за дочек, за такі дочек яки спада лем такому вождові, котри люби свой народ. 19. того ме-

шаца на три годзин по поладню пазберали ше пред парохию коняниц и коло 12 кочи полни зос николскими дзецеи, лейшие з дзивчатми, старши и младши хлопи, шицки оквицени зос напскими и нашими прапорами и у шоре рушели ше на агенцию до Яиковіх. На агенціі направели школски дзецы шпалир и кед гайзибан уходзел пуха весело махали зос прапорами и кричали: „Най живе наш Преосвяты Владика!“ Преосвяченого дочекал наш паноцец, у мену срезкого начелника срэски пристав п. Мичун, у мену Яиковіх: председатель онішніи и новтарун Яиковски, др. Кайганич валалски лікар и вельо яиковскаго півніта. — Накеди Преосвяты зіндуя на гінтов, до котрого були запрагнуты красни копі Янка Пап — яиковски мажары обявили приход нашого Владики. Пред яиковску церкву велького Госца дочекал паноцец Иванович, зос красним прывітом.

На концу нашого валала була направена велька капура, на котрой было віписане: „Благословен грядий во имя Господне...“ и украшена з венцами и з панима прапорами. Накеди Преосвяты зіндуя — скоро

кацац ше стресоли одскочел од дзверах а Василенко го інде далей дридел и цо нога пошпела дай до леса гу железнай. Не же бежал, лецел, але на його інцесце, лес бул та узки, у нім з єдного боку сухостой и блато, а з другога железні драга, а на ней троме з унаргіма пушкіми. Дзе? кадзі?...

Не трацел духа. Штрелел раз и лецел. Штрелел другираз — становел тих, цо за чим ішли. Але, нестало набої, а за нім ше занізвали шицки три пушки.

Не знам же чи зос страху, чи з болю, вон спаднул з двома ранами до бруха и до ноги. А неприятель добегли:

— „А батенька! Бяжин из Усявлона?! Нет братец! Уж будзіш наан-та. Нэ винустім из нашей старонушки. Паможеш нам в лесах саціялізм пастрати“.

Василенко плакал, ноги ім бочкаі, шицко давал, модлел, благал — ніч не помогло. Не змілосердовали ше му.

Видведли го на мурешанску штацию, прыдали патроли и за тидзень уж бул ведно з братом на пункту у руках агенгох-мучителькох. Посцаговали ўм живим жили и осудзелі: до дроту закованого Василенка водзели по шицких пунктох, зволовали митніи мучителькох и кожди ше на нім виражел як сцел. Гу тому мушел на кождым пункту отримац едину бешеду прыці „пабегов“.

Але вон не витримал. Ай до свойого 5-го пункту івдошол. На мітингу 4-го пункту пред 5.000 людзох на словох: „я зрозумел... же сцекац нет смисла. Поволуем вас шицких... не... спаднул и умар. Його кару 8 рокі мал одбудз його брат Кость осудзені за „соучаствіе в пабеге“.

Сетел сом ше того смутнога випадку, по хрибце ми як да брамушки преніли и я не розбегнул далей од хижкох, цо сом лем мал сили. И глад якож замар. (Далей будзе). Т.

циали валал ту позберани здним гласом скричал: „Най жиб наш Преосвящени Владика!“ — Дораз приступела мала Иришка Пануѓа, и зос дзвонким гласом привитала Преосвященого зос писню, котру специјално за тот дочек зложел бувши наш парох пречасни С. Петранович, на цо му на тим месце краине дзекуєме, — и дала Му вельки букет квеца. Потым приступел наш бирор Олеар Микал и зос свою уж познату спрему у длукній бешеди зажичел щешліви побут у нашим валале.

На дзверох церкви привитал Преосвященого наш паноцец Янко Будински.

В суботу вечар приправили нашо Петровчане свойому любимому Владику красну бакляду, а в недзелю вечар у Просвити ище красчу Академию зос красним програмом.

Шицко було барз краине виведзене, хор шпивал точно, як стари добро вивежбани (дирігент студен Югас), а особено ше попачел панучитель Олеар, зос народніма писнями на гусльях і символічні вежби дзивчатох зос нашим народнім гербом троубом. Вивежбал их уч. Олеар.

Владика остал у Петровцок до стреди. Кажды дзень з другіма паноцамі споведал и наказовал. В недзелю була торжествена архісрейска Служба на котрой Преосвященому асистували: Преч. Гірьовати декан з Миклошевцох, о. Мих. Фірак з Керестура, о. Др. Сегеди, Владиков секретар и домашній паноцец Я. Будински.

Стреду пополадню випровадзели Петровчане Преосвященого до Миклошевцох, а паноцец Будински подзековал му у мену цалей парохій за його апостолски труд и жерту.

ПРИВІТ

в котрим привитані Преосв. Владика у петровскай „Просвіти“ 1938. р. — Зложел о. Сн. Петранович. Преосвящені Владико,

Отче наш міли,

О, як ми дакеди смутно и худобно жили

У нашим валале...

А нешкі нале...

Мира, любови и братской злагоды

Ту прекрасні плоди:

Церква, парохия

И други здания...

А цо ище дзецом нашим треба

Як фалатох хлеба

И о тим зме брыгу водзели

И Просвіту туту ӯшорељи,

Да будземе и ми як други нашо браца

Людзе, хторим мила кождá народна праца,

У нашай Просвіті, Владико міли,

Ми нешкі радосць превелькú дожили

Ти пришол тu нам, а ми добре знаме

Же веќшого од Тебе сина не мame

Ти потіха наша щира и права,

Ти церкви нашей Пастир и Глава.

Конч діло свойс!

А стадо Твойс!

При Тебе стої

И не треба да ще бої

За душу свою

У щветовим бою...

Вшадзи, вшадзи,

Войцё провадзи

И цейніц ще будзе през живот свой цали

Цо зос Тобу стой на петровскай скали

Хтору ані сила ада

Не може да надвлада!

Витай нам, витай, наш Руски Владико

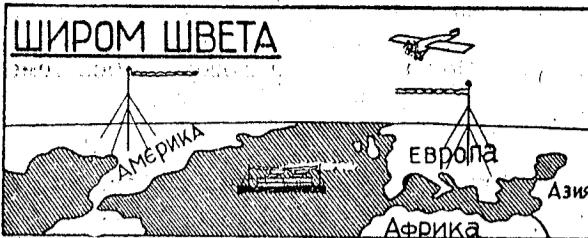
Витай нам, витай; юбка йаша слико,

Шицко наша слава у Тебе нам скрита,

Бог наї не живе на многая літа!

САБОЛ Евген Колода у Петровцох
ма віше на складу готови хлопски шматы почавши од 120 д. и на више. Прима наруджбы по найновішим крою и фаброни и циб' шматы почавши од 50 д.

„Руски Новини“ издаве сваке суботе.

Французи ше боя, же ше и князовство Лихтенштайн зедині зос Немецку и о тым тераз велью пишу французы новини. Тото князовство до 1919. року було зединене у царини зос Австро, а од 1919. року зос Французы. З немецкой страни о тым нѣ яки висти.

Предс. англійскай влади лорд Чемберлен виявел же дагварки о порозуменю Італії зос Англійску добре напредую и же ше наздава же ше щешліво доверша. Так бы престали и неприятельства медзи Італию и Англію?

Др. Сушник канцлер бувшей Австриї ма буц одведзены до Немецкай до ёдного концэнтрацыйнаго лоѓору.

Тих дньох почала ше оправяи гайзианска драга цо водзи до Литви зос Польскай по котрой не ишли прэз осемнац роки гайзібани. На 20 километрох хибя и-шини, так же прейдзе ище длукши час док прейдзе по ней перши гайзиан на знак помиреня Польскай и Литви.

Чеси у велькай бриги пре соединене Аустриї тu Немецкай. На шыцки страни гледаю тих цо им буду гарантовац их гранцы. У Ческай ёст велью Немцох (коло 4 міліоні) и вони віше гледали, а тераз гледаю ище баржей своё права. Новини пишу, же Англійска совітовала Чехом, да попуша Немцом своим граджанам и да ше з німа ушоря, бо Англійска не гарантует за Чески гравії.

Вибовхла бомба у дому Окружнаго Уреду у Спліту при квартелю директора Окружнаго Уреду. Хто положел бомбу не знаше. Од експлозіі настрадало лбм здание, а од людох ніхто.

Войско генерала Франка и далей напредуб. Републиканцы питаю о Французах помоц не лем у военным материялу, але да Французка пашле и свой войск проци Франка. Франково аэроплани бомбардую вароши од чого страдаю велью и невини людзе.

Заш питаю Англійска и Французка од генерала Франка да не бомбардует віторени вароши. Вони ше обращели и на Папу, да ше вон стави на чоло тей акції.

У Немецкай Гітлер разпущел парламент, а нови виберанки расписані за цалу нову немецкую державу на 10 априла, исти дзень кед ше ма одбук тиж и п'лебісціт у бувшай австрійскай державі.

У Польскай були індавно демонстраціі працы Литви. Кричало ше: „На Ковно! На Ковін!“. На то пишу ческі новини, як і 1914. року кричало ше у Бечу: „На Сербію! На Сербію!“, а цо зос того вицло?

Мудри вакон за вібори видала мадярска влада. У пім одредзено, же право гласа маю лбм тоги, цо звершили голем основну школу и маю 26 роки жывота. Цалком правдо, бо млади и інспісмені людзе не можу сами розпізнац за кого лепш гласац та их плацени агитаторе водза занос як ше им пачи.

У СЕНАТУ почала разправа о новым бюджету за 1938-9 рок. Найвейшай бешеди заш о горватским питаню. Др. Мишикулиц, Горват виявел же единство державне не може робиц на тот способ да ше шицко давніе ламе и одруцю, але зос поштованьном прешлосци півдніх племенах да ше будув нашо державнє единство.

ДА ЩЕ ВЕЦЕЙ НЕ КАРТА сам написал проци себе тужбу на валал Душан Арсениевич

з Ягодини и модлел да там пришагне же веци не будзе картац, бо велью пенежы на картох трацел, а кед зламе пришагу да го завру. Валал молбу приял и Душан пришагал же веци не будзе картац.

У ОСБКУ згорела до жемі фабрика на мештая Й. Божича. Шкода преко міліон динари. Випатра же огень настал од цигара, котру ёден роботнік не загашел кед звершел роботу,

ЛЕТО А НЕ ЯР завладало у нас, а як пишу новини и у других крайох тиж. Горучава таکа як у юну, На польох ше роби же красота, лем би уж дижджу требало.

У ГЕРЦЕГОВІНИ у даскељох валалох завладала на велько хората пегави тифус. До тих валалох не шлебодно нікому войси, ані з віх висц.

БЕОГРАД ма іншца 365.000 жителью, його бюджет виноши 336 міліони, на каждого жителя однада коло 900 дин. варонікого прирезу. Цлуства ма београдска опічина 600 мил.

ВІДРУКОВАНА УЖ

„КУХАРКА“

приручна кніжочка наменена паним газдином-кухарком, да ше им олгча готовене у кухні. Уж ше давно нашо жени згваряли, же замодля „Просвіту“, да вона и ём у їх роботи дакус поможе т. в. да віда за їх кухнівсько рецепти у єднай кніжочкі, гоч будзе обімом и менши у першим виданю. „Просвіта“ видоволела тото праведне жадане, видруковала „КУХАРКУ“, у котрой як 130 рецепти, котри су вирабовані, добри, смачні, здрави, а попри шицким тим и туні.

Гавдиня, цо купи „КУХАРКУ“, нема бриги, же цо будзе іншца варіц, печиц, а ище менш је як то вона уварі, упече, прето наї ше кожда остара цо скорей, а особено тэраз ище пред Вельку Ноцу, да себе набави тоту кніжочку „КУХАРКУ“, бо друковано лем мале число.

У Керестуре ю мож достац у Друкарії „Просвіти“, на першай капеланії, у дутянох: Папа, Гудака, Старого Пекара, и Душана, а конта лем

5 динари.

Достац мож „КУХАРКУ“ уж на недзелю 26. марта т. р.

З других валалох наї ше нам явя повереници! Явиц ше треба на

ДРУКАРНЯ „ПРОСВІТИ“
Руски Керестур.

СПОРТ

В недзелю дня 27. III. т. р. одбулзе ше реванш змаганів С. К. „Русина“ працы С. К. „Яношик“ з Півниціох. Змаганів ше одбудзе у Керестуре.

Придзце у цо веќшим числу! Не сануйце 2 динари! Вступ 4. 2 и 1 дин.

Берон.

Цена зарну.

Жито —	—	—	—	—	—	177-180—
Кукурица —	—	—	—	—	—	92-95—
Овес —	—	—	—	—	—	132-138—
Ярец —	—	—	—	—	—	137-140—
Мука 0.	—	—	—	—	—	272-282—
Мука 2.	—	—	—	—	—	252-262—
Огруби —	—	—	—	—	—	96-100—